

JARZMOWY (3) *ai*

a oraz o *jasne*.

sg m N jarzmowy (2). *pl N subst jarzmow(e)* (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI (jeden z tych saprzykładów) – XVII (z Cn) – XVIII w.

Przymiotnik od „jarzmo” ‘drewniana uprzęż wołów’; chodzący w jarzmie; iugalis, iugatorius, subiugus

Cn (3) : Subiugalis, Iármowy/ to yeft/ który w yármie rabia/ poddány/ posłufzny. Mącz 177c, 177c.

Wyrażenie: »jarzmowy woł« (1): Iugatorius – Iarzmowiwoł. Calep 570a.

Cf JARZMI, JARZMNY

LW